LIFVETS HEMLIGHET

ROMAN AF CHRISTINA NILSSON.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Dagmar satt och rörde i sin kopp med ett tvunget leende. Fru Holm hade ej så orätt; det var verkligen hennes största fel i bondhustruns tanke, emedan hon ej förblef i den klass, hon var född, utan gifte sig i en lägre.

"I det fallet har hon emellertid rätt: jag hade präktiga föräldrar", fortfor fiskhandlerskan. "Min far var till och med af så kalladt bättre folk — en ovärdig benämning — och han var mån om, att både jag och mina syskon skulle få en vårdad uppfostran. En af mina bröders informatorer är nu präst, en annan häradshöfding, och han är gift med en af mina systrar. Ser ni, det är det, som aldrig förlåtes, att jag, den väluppfostrade dottern till rikt folk, gått och kastat bort mig till den uslingen jag gjort.

Hon höll upp litet, och Dagmar trugade henne till att breda sig ännu en smörgås och dricka en kopp kaffe till.

"Det är ju hvar och en människas egen sak, hur hon vill inrätta sitt lif", yttrade sedan Dagmar. "Men jag kan ej hjälpa, att det förvånar mig, att ni, med er blidning och intelligens kan stå ut med det yrke ni valt, kan gå i land med det arbetet, käfta med alla människor, stå på er rätt och ha fördrag med en stor del af den kära nästans sämre egenskaper: gnidighet, prutenhet, vinningslystnad, hålla till godo med ringaktning, ja förakt, utan att våga bita ifrån er så som ni borde och ert hjärta manar. Jag skulle aldrig i lifvet kunna det."

Fru Holm log sitt trötta, svårmodiga leende, under det något snarlikt medlidande låg i den blick hon riktade på Dagmar.

"Ah säg inte det, om ni vore tvungen. Det är så mycket, som människan ej vill, emedan det förefaller henne vidrigt och omöjligt att öfverkomma, men hon måste ändå igenom det, hur mycket hon än stretar mot. Ser ni, det där flabbiga, uppkäftiga sättet vill folk se hos en fiskkäring, om hon ska tänka på att få afyttra någonting. I annat fall vore hon sär och pryd och tillgjord och förarglig och skulle få se sin vara osåld. Ju uppnosigare och friare man är, ju bättre går det, och det är ju hufvudsaken, när en har en sex och stundom sju munnar att mätta. Hvad en sedan i ensamheten känner, hur led en är öfver sig själf och tillvaron, det hör inte dit, det får en försöka bära hos sig själf och komma tillrätta med, så godt en kan."

Hon höll åter upp och bröt sönder sin mat i småbitar. Så började hon åter tala.

"Ni undrar nog, hvarför jag är så meddelsam mot er, som jag ju ej det ringaste känner till", fortfor hon. "Men ser ni, hvar och en människa behöfver väl någon att tala med om sina intressen med sina sorger; det är, som finge man afvälta bördan en stund och hvila sig. Men under hela min pröfningstid har jag aldrig råkat någon, som jag kunnat gifva mitt förtroende: hvar och en har nog af sig och mödar sig ej om att skaffa sig förståelse för nästans känslor, utom när det gäller hän och förtal. Så kom ni. Något hos er kommer er att ej likna hopen, något, som lockat mig att, prata om mig och mitt, hvilket annars ej är min vana."

Ånyo höll hon upp och gaf Dagmar en eftertänksam blick. Så utbrast hon snabbt och liflig: "Det är ändå besynnerligt, hur somliga människor kunna väcka förtroende! Jag är säker om, att många säger det till er, som de ej säga till hvem som hälst."

Dagmar smålog förläget, helt röd om kinderna öfver berömmet.

"Jag vet inte", svarade hon. "Själf är jag åtminstone ej vidare meddelsam af mig."

Den andra nickade bekräftande.

"Det är just därför", sade hon med samma liflighet. "En känner så tydligt, att ni ej i onödan slamrar om, hvad ni hört, eller utlämnar ett erhållet förtroende åt hänet och grinet. Därför kan en tryggt stanna till en stund hos er, medan en hvilar sig och hämtar andan."

Hon stannade tvärt och blickade mot dörren. Ett skarpt drag därifrån sade henne, att den öppnats, fast det skett så tyst, så ingen af de två kvinnorna hört det. Men vid åsynen af den person, som stod på tröskeln och betraktade dem, satte hon koppen, gaf Dagmar en menande blick och reste sig. Denna for också upp, vände sig om och tittade förvånad på mannen, som stod i dörröppningen, klädd i vegamössa och tjock ulster och lät blicken långsamt vandra öfver köket, sedan den en stund helt forskande hvilat på henne.

"Goddag, fru Holm", yttrade han med en ovanligt mjuk röst. "Ett sådant hundväder."

Han steg in och stängde dörren efter sig, hvarpå han helt ogenerادt gick bort till bordet och slog sig ned vid bordsändan.

"Ni har kaffe ser jag", vände han sig till Dagmar. "Då kan ni få servera mig en kopp, så slipper jag gå och besvära fru John Anders. Sitt, fru Holm, det kostar lika mycket som stå."

Denna satte sig utan vidare på den stol hon nyss lämnat.

"Jaså herr Ceder har nu kommit till lands igen", yttrade hon, och Dagmar spratt till vid namnet. "Nu har herr Ceder varit borta rätt länge."

Herr Ceder lutade sig tillbaka i stolen, utsträckte armen öfver bordet och trummade med fingerspetsarna mot skifvan, under det blicken med ett frånvarande uttryck hvilaed på Dagmar.

"Ahja en god tid", svarade han i liknöjd ton. "Men så har jag också", — här blef stämman litet liftigare — "varit ända nere i Turkiet och gjort visit och på återvägen gjort en af åtickare till Petersburg."

Fru Holm drog litet på smilbandet, under det äfven hon med litet bekymmer i blicken betraktade Dagmar, som på sitt lugna, behagliga sätt lagade nytt kaffe.

"Ja, ni har ju rätt att se er omkring i världen", fortsatte fiskhandlerskan samtalet. "Då har ni väl hälsat på uppe i Småland också, när ni kommer den vägen ifrån."

"Ja, jag kom dit i går och reste därifrån i dag", svarade herr Ceder.

"Men då hann ni ju ej ta reda på, om er egendom skötes ordentligt."

Herr Ceder ryckte oändligt liknöjdt på axlarna.

"Ah det gör den nog: karlen, som står för den, ser ut till att vara en rejäl och duktig jordbrukare", svarade han, "och ett lefvande intresse för sitt yrke har han, så vanskött tror jag ej egendomen blir."

Dagmar hade nu framtagit från ett skåp i köket den teservis, som stod för herr Ceders räkning, ifall han någon gång skulle vilja ha en kopp upp på sitt rum, och denna ordnade hon nu på en tillhörande liten silfverbricka och satte bort till honom, sedan hon hällt kaffe på kannan. Han drog undan sin arm, under det hans utomordentligt vackra, mörka grå ögon sökte hennes.

"Detta här får ni särskild ersättning för", sade han helt allvarligt. "Ni är ännars ej skyldig att servera mig kaffe af ert eget förråd."

Det där småleendet, som så väl klädde henne, gled öfver hennes ansikte, i det hon gaf honom en osäker blick: det låg skämt i orden, men mot detta svor det djupa allvaret i ton och min.

"Ah bevars, en kopp kaffe kan jag väl bjuda min hemkomne husbonde, när han så vänligt vill hålla till godo så här i köket", svarade hon.

"I köket!" — han lät en beslöjad blick glida öfver rummet — "ja, hvarför inte. Här är ju rent och propert — och ljust." De två sista orden kommo på långsläp efter en liten paus.

Han grep kannan för att ihålla kaffe, men drog handen till sig igen och lät den slappt falla ned på knäet i det han såg upp till henne med ett plötsligt lif i blicken.

"För ni har väl gett akt på, att jag älskar ljus?" kom det snabbt.

"Jo."

Hon mötte lugnt och alltjämt småleende hans blick. Han visade sina jämna, hvita tänder; jag säger visade, ty leendet var så glädjelöst, att det knappt gjorde skäl för namnet.

"Det är härliga rum, inte sant?" sade han. "Och så utsikten öfver hafvet — hafvet."

Ånyo kom det sista ordet på långsläp efter en paus, och detta verkade som ett hänfördt utrop, och den nu ånyo håglöst liknöjda tonen fråntog det den teatraliska, nismak det annars skulle haft.

"Jaså, herr Ceder tycker om hafvet, svarade Dagmar. "Ja, det kan man ju tänka sig, när ni bygg så nära det."

Han hällde upp kaffe, lyfte så koppen upp under näsan, som för att dra in doften, satte sedan ner den igen och fyllde teskeden några gånger och lät drycken åter falla tillbaka igen. Och detta skedde med ett allvar och en prudentlighet, som hade han varit sysselsatt med det viktigaste arbete. Sedan sträckte han ut handen efter en knif, grep en brödskifva och bredde sig helt obesväradt en smörgås, och då Dagmar, helt röd om kinden, ville rusa efter en obegagnad knif, hejdade han henne genom att snabbt gripa henne i förklädet.

"Hvad ska ni nu?" sade han. "Det är så bra detta här, och knifven har ni ju bara användt till att ta smör med, och det duger den till för mig också."

Han ställde den nu färdigbredda smörgåsen på bordet och gaf sig åter till att röra i kaffet, då och då förande koppen till munnen för att förnimma, om det var svalt nog, allt under det han fortfor att prata.

"Hvad var det vi talade om. Jo, om jag tyckte om hafvet. Gör ni inte det? Säg, är det inte uppiggande, som en frisk tsröm genom ådrorna, när hafvet riktigt är i sitt esse, vräker upp vågor så höga som skyskrapare och ryter och tjuter, som hade alla tropikernas vilddjur samlats härutanför. Jo, jag vill lofva, att det kittlar nerverna, och en kan knappt afhålla sig från att vid sådana tillfällen rusa ner och stå på hufvudet i det salta skummet för att ta ett nappatag med odjuret."

Åter var det en skärande kontrast mellan hänförelsen i orden och den släpiga liknöjda tonen. Dagmar och fru Holm växlade en menande blick, men ingen kom sig för att yttra något, ty nu öppnades ånyo dörren, denna gång hvarken sakta eller ljudlöst, och Robert med Maurits ridande gensle öfver skuldrorna kom inrusande, utan att i första ögonblicket få syn på husbonden.

"Fy för rackarn ett sådant hundväder", utbrast han, hifvande ner gossen och slående dörren i med en smäll. "Nu åker väl all frukten ned."

Så vände han sig om, fick syn på herr Ceder och blef eldröd. Denne tog vänligt emot den hand han räckte honom.

"Goddag Robert, hur står det till? Utmärkt hva? Och hur mår Zoli?"

"Bussigt", svarade gossen käckt — han hade nu hunnit sansa sig. "Jag har en och annan dust med gubben, som jämt vill snäla in på höet, men kniper det, tar jag själf."

Han hade dragit sig tillbaka bort till en framför skåpet stående stol, på hvilken han slog sig ned med mössan öfver knäet.

"Härom dagen hade han vägt från mig tio kilo hafre", fortfor han att rapportera, "men han måtte fram med dem till slut."

Han gaf herr Ceder en förväntansfull blick, viss om det vanliga berömmet, men detta uteblef så väl som husbondens svar. Denne hade fått syn på den lille gossen och glömt allt annat omkring sig. En lång stund satt hän rakt fram och stirrade på den lille, så blickade han stort upp på Dagmar, liksom vaknande ur en dröm, sände en blick till hennes vänstra hand, på hvilken två "besparings"-ringar blänkte — hon ville ej mer riskera att komma i en sådan situation, so mden hon iråkat gentemot Lindstedt — och sporde snabbt: "Är det er gosse?"

"Nej", svarade Dagmar lurnt, "det är en fosterson."

"Jaså", sade han med sin vanliga ton, så började han på allvar ägna sig åt sitt kaffedrickande.

Fru Holm reste sig nu, med ett ryck, sedan hon först en stund frånvarande stirrat ut genom fönstret, mot hvilket det strida regnet pressades under ett döfvande smatter.

"Det kan inte hjälpas, jag måste ut" sade hon. "Vill ni vara så god och mäta upp frukten till mig."

Dagmar knöt en schalett öfver håret och bad Robert se efter gossen.

"Fru Holm skulle kört hit", yttrade hon. "Det blir ju allt för svårt att bära en så pass börda en sådan väg i detta vädret."

Fru Holm sade adjö till herr Ceder, gaf Robert och den lille gossen en vänlig nick och gick före ut om dörren.

"Ah skräp, det går nog", sade hon sedan. "Jag tyckte det var synd om häststackaren; han får dagligen bära lass på dessa tunga vagar, som man håller sig med härnere, så jag lät honom bli i ro i eftermiddag."

De hade nu hunnit brygghuslängan och gingo tillsammans in i det lilla sorteringsrummet, där ett par korgar med nedplockad frukt ännu stodo och väntade på sortering.

"Han hörs till att vara en mycket enkel människa, herr Ceder", yttrade Dagmar, under det hon försiktigt plockade den vackraste frukten ned i mattetå. Hon längtade att få veta, hvad han var för slags människa, den hemkomne husbonden; detta hade ingen sagt henne, ej ens den talträngda fru John Anders, därför att hon aldrig varit nyfiken.

"Ja, det är han visst", svarade den andra, "nästan rent för enkel."

"Och en ostadig natur eller hur?"

"Ja, åtminstone flackar han mycket omkring. Men han har ju råd till det."

"Jaså, han är så rik. Ja, det kan jag tänka mig, annars förmådde han inte slå sig ut så här med villor och egendomar."

"Nej, men jag är rädd han i längden gör af med pengarna, om han ska hålla på, som han hittills gjort; än brinna för jordbruk och så öfvergifva det och lämna egendomen vind för väg, så ägna sig åt trädgårdskötsel och hönseri en tid för att sedan lämna det åt sitt öde. Ena dagen musiker, den andra artist, den tredje skribent och den fjärde ingenting. Där har ni de yttre konturerna af herr Ceders karaktär."

"Ja, då är ju intrycket jag fick af honom riktigt; han är flyktig. Men jag tror, att han på samma gång är mycket snäll."

"Ja, det är gärna sådana irrbloss. Men de är häller inte att lita på, ej häller är deras umgänge nyttigt för de svaga, för deras dagdrifvarlif gör dem blaserade, föder lifsleda och osunda tankar."

Hon höll inne litet, medan hon hjälpte Dagmar att försiktigt få frukten nedplockad igen i den ena af de två medhafda korgarna. Så sporde hon snabbt: "Hur kom det sig, att ni sökte er hit; här har alltid varit männer förut?"

"Ja, det visste jag inte om. I annonsen stod bara, att en person söktes till den här sysslan, och det kunde ju lika väl vara kvinna som man. Nu för tiden gör det ju ingen skillnad vid arbete som detta. Men har det varit ombyte ofta; han förefaller ju att vara så god och medgörlig."

"Ähnej inte mer än ett par gånger under de två år han ägt villan, men det var unga spolingar, som ej trifdes i den här ödsliga afkroken. Annars tror jag ej han är svår att komma öfverens med."

Nu hade Dagmar ånyo plockat mättet fullt, och de hjälptes åt att fylla den andra korgen. Så lade Dagmar lite träull öfverst för att hindra regnet att strömma ned på frukten, hvarpå fiskhandlerskan tackade för den välfägnad hon njutit, lyfte en korg på hvar arm och aflägsnade sig. Hunnen ett par steg från huset, stannade hon dock, vände sig om och yttrade snabbt: "Skulle ni någon gång ha behof af att tala med en pålitlig människa, så kom till mig. Jag har det smått och tarfligt kring mig, men kan ni finna er i enkelheten, så är ni hjärtligt välkommen när hälst ni har lust."

Dagmar lyste upp med ett vänligt leende; fiskhandlerskan behagade henne mycket.

"Tusen tack, fru Holm, det ska jag visst göra, när det blir alltför trist härnere", svarade hon.

Så gick fru Holm, och Dagmar sprang in för att höra efter, om herr Ceder önskade något, innan hon gick för att ge fylet aftonfodret.

Inne i köket höllo Maurits och Robert kolorum, och ute i det stora rummet fann hon herr Ceder stående vid ett af fönstren, blickande ut på hafvet och ännu klädd i ulstern.

"En brasa, fru —"

"Linders", ifyllde Dagmar vid hans frågande blick.

"Jaha, fru Linders. Det är så rasande kyligt, vinden drar tvärs genom ryggen."

Hon kvarstod vid dörren, liksom hade hon ännu något på hjärtat hon ville ut med. Så infoll hon lätt: "Jag har tagit mig friheten att placera några krukväxter på ställen. Det verkade bra mycket flyttning att se dem tomma, och så trifs blommorna så bra i allt det här ljuset."

Han lämnade nu fönstret och kom tätt bort till henne, seende oafvändt rakt in i hennes ögon.

"Ja, ni har gjort det riktigt trefligt här med edra blommor", svarade han, och den mjuka rösten svepte lent emot henne. "Hvar har ni i hast fått ihop så många: Eriksson brydde sig aldrig om att dra upp några, han höll före, att det ej lönade sig härnere."

Dagmar uthärdade lugnt hans blick, i det hon bestod honom ett af sina småleenden.

"Ähnej, dra upp blommor till afsalu lönar sig nog inte här", svarade hon, "men en ska väl ej tänka bara på förvärfvet, när det gäller hemmets försköning."

"Nej, ni har så rätt så", svarade han, och kom henne ett steg närmare, under det han fortfarande såg henne in i ansiktet. Men denna blick sårade henne ej det minsta, den uttryckte ingen frivol närgångenhet, endast begär att utforska, hvars andas barn hon var, och om hon var någon att lita på.

"Hvem rår om gossen?" öfverrumplade han henne plötsligt oförberedt.

Hon studsade tillbaka, helt förfimrad öfver den oväntade frågan.

"Gossen!" eftersade hon.

"Ja, er fosterson."

Hon stelnade till i otillgängligt allvar; det var med ens den gamla, förbehållsamma Dagmar Linders.

"Det får ni inte veta", sade hon kort. "Jag har lofvat att ej yppa hans släktingars namn."

"Jaså," han gaf henne ännu en lång blick. "Ett 'obemärkt' barn således."

Han vände henne ryggen och ställde sig åter vid fönstret, medan hon tvärt lämnade rummet och gick att fullgöra hans befallning.

(Forts.)

FARM och HEM.

KREATURENS VÅRD.

Man bör icke tillåta korna att dricka ur stillestående dockar eller orent vatten af något slag, ty däraf skämmes smaken på mjölken och blir smorot af sämre sort.

Kreaturen bora ha rena, ljusa och väl ventilerade stall. Flugorna kunna utestängas medelst burkap, som hängas öfver fönster och dörrar. Fläkt som kan ge mjölken dålig smak, bör man icke ge korna kort före eller under mjölkningen.

Kostallet bör förses med ett ventileringssystem, sådant att tillräckligt med frisk luft föres in, dock utan att det kommer drag direkt på kreaturen. Det bör finnas fyra kvadratfot fönsteryta pr. ko. Stallet bör hvitvaskas en gång om året. Rännstenar böra anläggas, så att det blir möjligt hålla kreaturen rena.

ALFALFA BETALAR SIG.

Här äro några orsaker hvarför alfalfaodling betalar sig:

Det kostar $12 per acre för kultivering.

Åtminstone 60 procent af dess gödningsämne återgår till jorden medelst gödsel efter alfalfafödda kreatur.

Tre ton alfalfa inbringar $41.30 om det användes som bete för svinen, då fläsk är värdt 7 cents per pound.

Om oxkött beräknas vara värdt 6 cents pundet, så är tre tons alfalfa värdt $42.60 såsom bete för nötkreatur.

Tre tons alfalfa är värdt $44 såsom bete för mjölkkor som beräknas producera 210 pund smörfett med ett värde af 30 cents pundet.

MASK HOS SVINEN.

Enligt en bulletin från Washington State experimentstation kunna vi meddela följande angående sättet att behandla mask hos grisar:

Af alla farmdjur är svinet mest utsatt för mask. Såvida icke svinet är alldeles fritt från mask kan det icke växa och trifvas, som det skulle. I många fall hindrar masken ungsvinen från att växa och utveckla sig på tillfredsställande vis. Ofta föroraakar masken kroniskt fel i tarmarna, och ibland blifver det grisens död.

Det är minst fyra slags mask, som angriper svin. Af dessa är den s. k. runda masken (Ascaris suis) mest allmän. Denna parasit har förnämligast sitt uppehåll i smaltarmarna. Den är från 4 till 10 tum lång, och gulhvit till färgen. Då dess ägg och embryon passera ut med exkrementerna och på detta vis spridas ut öfverallt där grisarna hålla sig, blir det nödvändigt att grundligt rengöra svinets omgfning om man vill utrota sjukdomen bland svinen. Det är mest från maten och vattnet, som grisarna hämta sjukdomen. Häraf kunna vi förstå hur nödvändigt det är att göra grundlig desinfektion hvarhälst sjuka svin varit, innan man släpper friska grisar ditin.

Följande rekommenderas för svin, som ha mask:

Santonin	5 grains
Calomel	2 grains
Areca nuts	2 drams
Sodium Bi-Carbonate	1 dram

Hjorden bör indelas i flockar på 6 till 10 grisar hvar, och medicinen utdelas för hvar flock i enlighet med dennas vikt. Om t. ex. en flock på 10 grisar väger tillsammans 1,000 pund, skulle den ha tio gånger så stor dosis som den ofvannämnda, hvilken är afsedd för en 100 punds gris. Svinen böra vara utan mat i 12 eller 18 timmar före de få detta maskmedel, hvilket bör hälsoges dem på morgonen. Man blandar denna medicin med vatten och tillsätter så tillräckligt med "shorts", så att maten blir tämligen tjock. Om aftonen af samma dag som de fått detta, skola de ha en röra, eller deg, af "bran". Det är meningen att denna mat skall rensa tarmarna af mask. Exkrementerna böra noga tagas vara på och brännas. På samma gång bör man strö osläckt kalk eller annat rengöringsmedel öfverallt i svinstian.

Här är ett godt medel för att förebygga mask:

Vanligt salt	4 pund
Glaubers salt	3 pund
Salsoda	3 pund
Copperas	3 pund
Svafvel	1 pund

Detta medel mot mask rekommenderas af landets jordbruksdepartement. Det är lika billigt som godt. Medlet kan ösas i lådor 12 tum i fyrkant samt c:a 4 tum höga, hvilka ställas där grisarna kunna komma åt dem. Lådorna böra fästas så att svinen icke kunna kasta omkull dem.

Ingredienserna för dessa medel kunna erhållas på nästan hvilket apotek som hälst.

STÖRRE BRUK AF KÖKSVÄXTER.

Våra köksväxter utnyttjas icke på långt när så mycket som sig borde. Det finnes kanske i källaren en hel del palsternackor, som icke finna användning annat än någon gång, då köttsoppa tillagas, och dock äro just palsternackor alldeles utmärkta, exempelvis såsom stekta.

Palsternackorna rengöras väl samt kokas sedan nästan färdiga i saltadt vatten eller svag buljong. De skäras därefter i skifvor, som doppas i ägg och rifvet bröd samt stekas.

Stekta palsternackor äro så välsmakande, att det rent af är förvånande, att de icke allmänt användas i våra hem. Då därtill kommer, att odlingen icke erbjuder några som hälst svårigheter, borde stekta palsternackor icke längre vara så sällsynta som de hittills varit i hushållet. Säkert är, att den husmoder, som nu gör ett försök att tillaga denna maträtt, icke kommer att försumma att i vår så en stor säng med palsternackor.

Icke häller moroten användes i många hem annat än till soppor, och dock äro stufvade morötter icke blott en välsmakande utan äfven en billig och hälsosam maträtt. Konsten att tillaga densamma är icke häller stor. Man ränsar och sköljer morötterna väl, hvarefter man sönderskär dessa i ej för stora bitar, som sedan läggas i kokande salt vatten och kokas tills de blifva mjuka, då de uppläggas. Af smör och hvetemjöl göres nu en redning, till hvilken morotspadet tillsättes jämte något litet mjölk. Morötterna läggas och uppkokas, hvarefter de afsmakas med salt och hackad persilja. Stufningen ätes sedan med sill eller dylikt.

Diskbänken. Ingenting rengör diskbänken och isskåpet bättre än en stark lösning af tvättsoda.

Är soppan för salt så lägg i några skifvor rå potatis och koka den en stund. Potatisen drar åt sig saltet.

Ett utmärkt laxermedel för barn är två fikon som fått ligga i vatten öfver natten. Ätas före frukosten.

Torra brödkanter böra ej bortkastas. Om de torkas i ugnen tills de bli ljusbruna, gå de lätt att stöta sönder och äro utmärkta att använda som rifvebröd.

Vädra ut. Det är ej nog med att öppna fönstren i ett rum. Ställ hvarje dag till med korsdrag i hvarje rum, annars kan ej den förbrukade och förskämda luften bli ersatt med frisk.

Tvål. Alla såpbitar och all upplöst tvål bör noga tagas vara på och samlas i därtill afsedd burk. När man samlat tillräckligt låter man det koka 20 minuter i en gammal ren kastrull, med tillsats af vatten. Af detta får man en utmärkt såpa.

Svedda fläckar på hvitt tyg. Svedda fläckar på hvita kläder aflägsnas i regeln därigenom, att man fuktar dem med kallt vatten, beströr dem med salt och lägger kläderna ut i solen. Efter några timmars förlopp ha fläckarna försvunnit.

Försök ej att rifva upp maskrosorna. Skär af dem ett par tum under jordytan med en gammal kökskniif eller med en särskildt afsedd knif anbragt på ett långt handtag. Brukar man det senare verktyget behöfver man ej böja sig ned för att afskära och peta bort plantan. Det händer då och då att en stor planta växer upp igen från den gamla roten. Det gäller då att skära af den igen något längre ned.

Fläckar på bordsytan. Sådana hvita fläckar som te sig å matsalsbord genom att den fernissade ytan brännes af allt för heta matkärl behöfva ej förorsaka husmodern bekymmer. De kunna lätt fås bort genom användning af sprit eller ammoniak, som lösa fernissa. Fukta ett rent tygstycke i sprit eller ammoniak, gnid fort öfver den hvita fläcken och låt denna sedan torka. Det fuktade tyget får berora den fernissade ytan endast några sekunder, så att ej för mycket af fernissan upplöses och lämnar träet bart.

Ät det på bröd.

Gör kakor, pajer och smörbröd sötare med den.

Smaklig - - hälsosam och kostar litet.

Hos alla specerister.

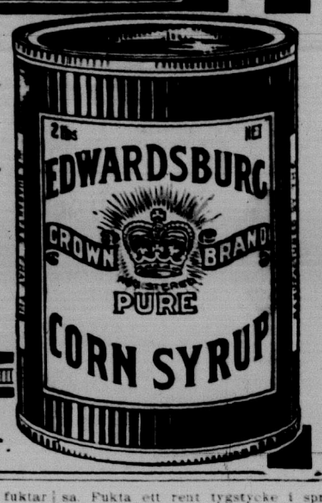

I 2, 5, 10 och 20 pund birkar.

Uppfinnare.

Skrif till mig idag och erhåll listan öfver uppfinningar, som behöfvas och min illustrerade bok om patenter på svenska språket. De sändas FRITT.

H. J. Sanders,
Patentadvokat,
106 Webster Building, La Salle & Van Buren Sts., Chicago, Ill

För den Bästa Behandling

samt skicklig och samvetsgrann Läkarehjälp rådfråga Dr. Leigh.

Dr. Leigh har gjort Nerv-, Blod- och Kroniska Sjukdomar till specialitet och har under sin 30-årigs praktik i Chicago behandlat och botat hvarje tänkbar form af dessa sjukdomar hos män och han har gjort sig berömd för sina kurer af de allra svårraste kroniska sjukdomsfall.

Behandlar pålitligt och framgångsfullt Nervös Svaghet, Hud- och Blod-Sjukdomar, Kataxy, Dyspepsi, Reumatism och alla sjukdomar i Bröst, Lefver, Njurar, Blåsa, Mage, Uringångarne och andra organ. Snart sagdt alla sjukdomar hos män behandlas och botas säkert och varaktigt enligt den mest framskridna och framgångsfulla behandlingsmetod och de bästa och verksammaste mediciner. Ni kan lita på redbar och skicklig behandling samt de bästa mediciner och behandlingssätt. Mitt arvode är så rimligt, att alla kunna draga nytta af min hjälp. All korrespondens på svenska och ansedd som privat. Mediciner sändas öfverallt.

Rådfrågning, personligen, genom bref eller fråglista, är alldeles kostnadsfritt.

Värdefull Läkarebok Fritt

"GODA RÅD" den berömda svenska boken, som Dr. Leigh skrifvit och som behandlar de flesta sjukdomar hos män, och deras följder samt äktenskapet, etc., borde läsas af män i alla åldrar. Boken, jämte fråglista, sändes alldeles gratis och portofritt i slutet omslag till alla, som insända namn och adress till

DR. L. K. LEIGH, 177 No. State St., B 14, Chicago, Ill.

Kontorstid: Hvardagar 10–4; Söndagar 10–1. Måndags-, Onsdags- och Lördagsaftnar till 8.

Viktig underrättelse för farmare.

Pängar att låna mot säkerhet af första inteckning till lägsta gängse ränta på väl upparbetade farmar i Manitoba, Saskatchewan och Alberta.

Pängarna erhållas genast, om säkerheten är god.

Ägare, som bo på sina farmar och behöfva finansiell hjälp för att vidare förbättra sin egendom, äro inbjudna att skrifva till

C. ANDERSON,
Mortgage Broker
312 Kennedy Building (midt emot Eaton's),
Portage Avenue, WINNIPEG, MAN.
Svensk, norsk och dansk korrespondens.

Se Washington D. C.

FÖRENTA STATERNAS HUFVUDSTAD,

På eder resa till

Gamla landet

Biljetter öfver Pennsylvania Lines öfver Chicago till New York gå öfver Washington, D. C., till samma pris som direkt väg och tillåta 10 dagars uppehåll i Förenta Staternas hufvudstad, äfven på andra punkter.

Efterfråga hos den lokale biljettförsäljaren biljetter öfver Pennsylvania Lines; eller för vidare upplysningar adressera W. E. BLACHLEY, District Passenger Agent, WINNIPEG, MANITOBA.

ALBERTA.

FRITT LAND FÖR SETTLAREN.

Utmärkta tillfällen för hemsökaren.

EN KALLELSE FÖR MAN.

Provinsen Alberta önskar män att taga värfning i landtbrukerekryternas armé för att uppodla jorden. Den behöfver män att öka produktionen af dess födoämnen för att föda soldaterna vid fronten och sådana, som äro i behof hemma; män, som icke äro rädda att arbeta och finansiellt i stånd att väl bruka de många acres, som vänta på utveckling i vår stora provins. Då våra soldater kallas att kämpa hemma eller utomlands, måste de födas, och deras föda måste komma från jorden.

CHARLES S. HOTCHKISS,
Chief Publicity Commissioner
DEPARTMENT OF AGRICULTURE,
EDMONTON, ALBERTA.